

דיזנגוף בלי

אני לא בוגד בכסית, ואין לי סכך לנות לשבת במקום אחר, אומר המשורר יונה (יב"י) בן-יהודה, אחת הידמויות הקבועות, הפוקדות את קפה-האמנים כסית מדי יום שישי.

אל תצלמו אותי, אני לא יושב במקור מות אחרים, רק מסתובב קצת, מבקש הסופר-עיתונאי שלמה שבא. שגם הוא מיושבי כסית הנאמנים. "אין כמו הצולגנט של כסית", אומר שתקן הבימה יהודה אפרוני.

"אני מיתומי קפה סולטן שברה לכסית והצעקות של יב"י הכריחו אותי עכשיו לדיצה", אומר הארכיטקט הנודע יצחק ישר.

הצייר נמורה-הקומה משה ברנשטיין וי-תר בכלל על דיזנגוף, ובלבד שלא יאלץ לשבת במקום אחר.

דיזנגוף בלי כסית זה לא אותו הדבר, אין ספק בכך. בכל שבוע, מדי יום שישי, היה כסית המקום התוסס ביותר ברחוב המפורסם ביותר של תל-אביב. זה היום שבו מתמלאים בתי-הקפה באנשים שסיימו עבודתם בשעות הצהריים. חתיכים וחתיכות באים להסתדר, ולהתליף כתובות לקראת הערב; מארחים ומארחות באים לשמוע ולהשמיע דבר בענייני מסיבות; אנשי-עסקים, יקירי החברה ופרחי-בוהמה

בעוד שמולדת הבוהמה

עמוס קינן תושב תה גם דבר, הסביר. לידו עזרו ע

אילי גודליצקי ישב בקפה "פינת" ולא רצה להצטלם. "אני עסוק עתה באירגון אמנים לאיגוד אמנים עצמאיים", הצהיר אילי.

גלות, דיצה הקבועים של "כסית", הבאים לשם מדי יום שישי ונר-הגים לחבר כמה שולחנות יחד ואוכלים ומרכלים בצוותא. עשו אותו הדבר, אך הפעם בקפה "דיצה". אותם אנשים, אותו שולחן אך ללא האווירה.

קולנוע חבורת במאי סרטים בחרה לשבת הפעם ב"דיצה". ביניהם הבמאי איתן גרין, הזמרת אילנה רובינא ומנחה "מסך גדול מסך קטן" יצחק שאולי. לידו הבמאי אברהם הפנר (בתמונה משמאל). השיחות הן על סרטים ושחקנים ועל עולם הקולנוע באופן כללי.

זימרה את הזמרים ייצגה ב"פינת" איריס שמי, חברת להקת "סקסטטה". היא יושבה עם החבר הקבוע שלה, יוסי מזור. כאשר שמעה שאביה הבמאי אהרון שמי יושב בקפה "פרק", לא התרגשה. "גם הוא מחפש מקום לשבת."